

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังต่อไปนี้
(๑) แก้ไขชื่อหน่วยงานและตำแหน่งผู้บริหารให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกา
เปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔
มาตรา ๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๔ วรรคสอง มาตรา ๖๘ มาตรา ๗๐ วรรคสอง มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔
และมาตรา ๗๕)

(๒) แก้ไของค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (แก้ไขเพิ่มเติม
มาตรา ๗ วรรคหนึ่ง)

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุ ประเภท และการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจ
นำเที่ยว รวมทั้งกำหนดให้มีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๕ วรรคสอง
มาตรา ๑๖ (๒) (ง) มาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๓ วรรคสอง มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๕๐
(๒) (ค) และมาตรา ๗๐ (๔) เพิ่มมาตรา ๒๒/๑ มาตรา ๒๒/๒ และมาตรา ๓๖ (๑/๑) และยกเลิก
มาตรา ๓๕ มาตรา ๔๕ (๓) และมาตรา ๔๖ (๒))

(๔) แก้ไขหลักเกณฑ์ในการประกอบธุรกิจนำเที่ยวบางประการ ได้แก่ แก้ไขหลักเกณฑ์
การวางหลักประกัน แก้ไขรายละเอียดที่ต้องมีในเอกสารการโฆษณาชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว
แก้ไขบทบัญญัติที่ห้ามผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการโดยไม่เรียกเก็บค่าบริการหรือเรียกเก็บ
ค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ให้ครอบคลุมทุกกรณี กำหนดหน้าที่ของ
ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวในการจัดให้มีมัคคุเทศก์ รวมทั้งความรับผิดชอบในกรณีที่ไม่วางให้มี
การประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘ มาตรา ๒๖ (๗) มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๓
และมาตรา ๓๔ และเพิ่มมาตรา ๒๖ (๘))

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์กรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวตายและทายาทของผู้ประกอบ
ธุรกิจนำเที่ยวประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไป (เพิ่มมาตรา ๒๒/๓)

(๖) เพิ่มเหตุแห่งการพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว (แก้ไขเพิ่มเติม
มาตรา ๔๕ (๒))

(๗) แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับประเภทใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้ชัดเจนขึ้น
แก้ไขคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ รวมทั้งหลักเกณฑ์การต่ออายุใบอนุญาต
เป็นมัคคุเทศก์ และยกเลิกบทบัญญัติเกี่ยวกับบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๙
วรรคสอง มาตรา ๕๐ (๑) มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๕๗)

(๘) แก้ไขหลักเกณฑ์การขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว และกำหนดคุณสมบัติของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวไว้ให้ชัดเจนในพระราชบัญญัติ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ และเพิ่มมาตรา ๖๔/๑)

(๙) แก้ไขหลักเกณฑ์การมอบอำนาจของนายทะเบียน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๖ วรรคสอง)

(๑๐) แก้ไขบทกำหนดโทษให้ครอบคลุมทุกกรณีและสอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติ (เพิ่มมาตรา ๘๐/๑ และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๑ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๕ มาตรา ๘๘ และมาตรา ๙๐)

(๑๑) แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดของผู้แทนนิติบุคคล (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙๕)

(๑๒) ปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติ

เหตุผล

โดยที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักในการนำรายได้เข้าสู่ประเทศ ซึ่งปัจจุบันมีอัตราการแข่งขันสูง สมควรพัฒนาอุตสาหกรรมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยควบคุมมาตรฐานและคุณภาพในการให้บริการ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล จึงสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยแก้ไของค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์เพื่อให้ครอบคลุมหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องซึ่งให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุและการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว กำหนดให้มีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา แก้ไขหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจนำเที่ยวบางประการ เช่น แก้ไขเรื่องการวางหลักประกัน และแก้ไขรายละเอียดที่ต้องมีในเอกสารการโฆษณาชี้ชวน เกี่ยวกับรายการนำเที่ยว กำหนดรองรับให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้ เพิ่มเหตุแห่งการพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวเพื่อให้ครอบคลุมทุกกรณี แก้ไขคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์และหลักเกณฑ์การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ เพื่อให้ผู้ประกอบอาชีพเป็นมัคคุเทศก์มีความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ได้อย่างแท้จริง รวมทั้งแก้ไขหลักเกณฑ์การขึ้นทะเบียนและคุณสมบัติของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว แก้ไขบทกำหนดโทษให้ครอบคลุมทุกกรณี และปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ตลอดจนแก้ไขชื่อหน่วยงาน และตำแหน่งผู้บริหารเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมการท่องเที่ยว เป็นรองประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงแรงงาน ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ผู้บังคับการตำรวจท่องเที่ยว ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนเจ็ดคน เป็นกรรมการ ให้นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เป็นกรรมการและเลขานุการ”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความใน (ง) ของ (๒) ของมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(ง) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปี นับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๘ ผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ ต้องวางหลักประกันเป็นเงินสดหรือหนังสือค้ำประกันของธนาคารต่อนายทะเบียนเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ตามจำนวนเงินที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๒ ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๒/๒ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน”

มาตรา ๑๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๒/๑ มาตรา ๒๒/๒ และมาตรา ๒๒/๓ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“มาตรา ๒๒/๑ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้มีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวซึ่งประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาตต้องยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตแล้ว ให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน และให้นำความในมาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๒ มาใช้บังคับกับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวด้วยโดยอนุโลม

มาตรา ๒๒/๒ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะมีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาให้มีอายุและประเภทตามใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

การขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต การขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต และการแจ้งเลิกสาขา ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๒/๓ ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวตาย และทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไป ให้ทายาทซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ หรือในกรณีที่มีทายาทหลายคน ให้ทายาทด้วยกันนั้นตกลงตั้งทายาทคนหนึ่งซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ ประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ต่อไป จนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุตามมาตรา ๒๒/๑ แต่ต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันที่

ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวตาย

ในระหว่างการประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามวรรคหนึ่ง ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่และความรับผิดชอบเสมือนผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว ในกรณีที่ทายาทมิได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าใบอนุญาตสิ้นสุดลง”

มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“ในกรณีมีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาให้นำความตามวรรคหนึ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความใน (๗) ของมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๗) การจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว”

มาตรา ๑๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๙) ของมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“(๙) การจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๑ ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวโดยไม่เรียกเก็บค่าบริการหรือเรียกเก็บค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด”

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๓ ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดให้มีมัคคุเทศก์เดินทางไปกับนักท่องเที่ยว หลักเกณฑ์การใช้มัคคุเทศก์ต่อจำนวนนักท่องเที่ยวต่อการนำเที่ยวให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในการจัดให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปต่างประเทศ ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดให้มีผู้นำเที่ยวเดินทางไปกับนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องใช้ผู้นำเที่ยวที่ได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้

ในการเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้ถือว่าเป็นการกระทำในทางการที่จ้างของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา ๓๔ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่จัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุตามวรรคหนึ่ง ต้องรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวเช่นเดียวกับผู้รับประกันภัย”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๑๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑/๑) ของมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“(๑/๑) ไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๑”

มาตรา ๑๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๗ ในกรณีที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลงตามมาตรา ๓๖ (๑/๑) (๒) หรือ (๓) ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๒๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๙ หลักประกันที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยววางไว้ตามมาตรา ๑๘ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีตราบเท่าที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวยังไม่พ้นจากความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจะขอรับคืนหลักประกันที่วางไว้พร้อมทั้งดอกผลได้ก็ต่อเมื่อได้ชำระหนี้ที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้เสร็จสิ้นแล้ว

ในกรณีที่นายทะเบียนได้แจ้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมาขอรับหลักประกันพร้อมทั้งดอกผลคืนแล้ว ถ้าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่มารับคืนภายในสองปีนับแต่วันที่ได้รับแจ้งให้หลักประกันพร้อมทั้งดอกผลดังกล่าวตกเป็นของกองทุน”

มาตรา ๒๑ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ให้กรมแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มามีคำวินิจฉัย”

มาตรา ๒๒ ให้ยกเลิกความใน (๒) ของมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๓๔”

มาตรา ๒๓ ให้ยกเลิก (๓) ของมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๒๔ ให้ยกเลิก (๒) ของมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๒๕ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๒๖ ให้ยกเลิกความใน (๑) ของมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ในวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

(ข) มีสัญชาติไทย

(ค) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์ หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือได้รับวุฒิปัตตราได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์ตามหลักสูตรและสถานฝึกอบรมที่คณะกรรมการกำหนด

(ง) ผ่านการทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางประกาศกำหนด”

มาตรา ๒๗ ให้ยกเลิกความใน (ค) ของ (๒) ของมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(ค) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์”

มาตรา ๒๘ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๑ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมมัคคุเทศก์และการท่องเที่ยว ในท้องถิ่นหรือชุมชนเป็นการเฉพาะ เมื่อคณะกรรมการได้ประกาศเขตพื้นที่ในท้องถิ่นหรือชุมชนใด ตามมาตรา ๑๒ (๔) แล้ว รัฐมนตรีจะประกาศยกเว้นคุณสมบัติตามมาตรา ๕๐ (๑) (ก) (ค) หรือ (ง) สำหรับผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในเขตพื้นที่นั้น รวมตลอดทั้ง ยกเว้นหรือลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้ด้วยก็ได้”

มาตรา ๒๙ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๖ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และอาจต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้ โดยผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องผ่านการอบรมและทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางประกาศกำหนด”

มาตรา ๓๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๗ มาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ การแต่งกาย การรักษามารยาท ความประพฤติ และการตรวจสุขภาพของมัคคุเทศก์ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด มัคคุเทศก์ต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามวรรคหนึ่ง และต้องติดใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตลอดเวลาที่ทำหน้าที่มัคคุเทศก์ตามลักษณะที่คณะกรรมการประกาศกำหนด”

มาตรา ๓๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๔ ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๓๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจ นำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“มาตรา ๖๔/๑ ผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวต้อง

(๑) มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ในวันยื่นคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว

(ข) มีสัญชาติไทย

(ค) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์ หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าและได้รับวุฒิบัตรว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวตามหลักสูตรและสถานฝึกอบรมที่คณะกรรมการกำหนด

(๒) ไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(ก) เป็นโรคพิษสุราเรื้อรังหรือติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อ ที่คณะกรรมการกำหนด

(ข) เคยถูกเพิกถอนทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวมาแล้วยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันยื่น คำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว”

มาตรา ๓๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๕ ผู้นำเที่ยวมีหน้าที่ในการนำเที่ยวและอำนวยความสะดวก รวมทั้งดำเนินการให้เป็นไปตามรายการนำเที่ยวตามมาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๒๙ แล้วแต่กรณี”

มาตรา ๓๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๘ เมื่อนายทะเบียนมีคำสั่งห้ามปฏิบัติหน้าที่หรือสั่งเพิกถอน การจดทะเบียนตามมาตรา ๖๗ ให้นายทะเบียนแจ้งให้กรมทราบ และให้กรมแจ้งเวียนชื่อบุคคลดังกล่าว ให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวทราบ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด”

มาตรา ๓๕ ให้ยกเลิกความใน (๔) ของมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจ นำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๔) เงินที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจ่ายชดใช้ค้ำกองทุนและเงินที่นายทะเบียน หักจากหลักประกันส่งค้ำกองทุนตามมาตรา ๔๑ วรรคสาม และเงินเพิ่มตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง”

มาตรา ๓๖ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“เงินและทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งให้เป็นของกรมเพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเพื่อเป็นรายได้ของแผ่นดิน”

มาตรา ๓๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๓ ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปี ให้กรมจัดหางบดุล งบการเงิน และบัญชีแสดงการใช้จ่ายเงินกองทุนเสนอคณะกรรมการ

งบดุลนั้น กรมต้องจัดให้ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตดำเนินการสอบบัญชีและจัดทำรายงานการสอบบัญชีเสนอคณะกรรมการ

มาตรา ๗๔ ให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการในกรมคนหนึ่งซึ่งมีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกองเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เพื่อทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ทั่วราชอาณาจักร และมีอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๗๕ เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกและให้บริการแก่ประชาชนในพื้นที่ อธิบดีจะแต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาโดยให้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัดก็ได้”

มาตรา ๓๘ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“นายทะเบียนจะมอบหมายเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ใช้อำนาจตามวรรคหนึ่งก็ได้”

มาตรา ๓๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“มาตรา ๘๐/๑ ผู้ใดประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามมาตรา ๒๒/๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท”

มาตรา ๔๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๑ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท”

มาตรา ๔๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๓ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๓ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๓๗ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท”

มาตรา ๔๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๕ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท”

มาตรา ๔๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๘ มัคคุเทศก์ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด หรือไม่ติดใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๔๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๙๐ ผู้ใดทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว ตามมาตรา ๖๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๔๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๙๕ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิด ของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการ อันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงาน ของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย”

มาตรา ๔๖ ให้ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔๗ การแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง ให้กรรมการ โดยตำแหน่งตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน

มาตรา ๔๘ คำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว คำขอรับใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์ คำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว และคำขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ที่ได้ยื่นไว้ก่อน วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของนายทะเบียน ให้ถือว่าเป็นคำขอ ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

และให้นายทะเบียนพิจารณาดำเนินการตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑
ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ

ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ออกตามคำขอในวรรคหนึ่ง ให้มีอายุสองปี
นับแต่วันที่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา ๔๙ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ยังมีผลอยู่ในวันก่อนวันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไปจนถึงวันครบกำหนดสองปีนับจากวันชำระค่าธรรมเนียม
ครั้งสุดท้าย

ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ใบอนุญาตจะครบกำหนดตามวรรคหนึ่ง หากประสงค์
จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามบทบัญญัติ
แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้
ภายในสามสิบวันก่อนใบอนุญาตครบกำหนด และเมื่อได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตแล้วให้ประกอบธุรกิจ
นำเที่ยวต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน เพื่อประโยชน์แห่งการนี้ ให้ถือว่า
หลักประกันที่ไดวางไว้เดิมเป็นส่วนหนึ่งของหลักประกันที่ต้องวางตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียนตามวรรคสอง
ต้องเลิกการประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต

มาตรา ๕๐ ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้
ที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ประกอบธุรกิจ
นำเที่ยวสาขานั้นต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียนตามมาตรา ๔๙ วรรคสอง
แห่งพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้รับแจ้งการอนุญาตจากนายทะเบียน
ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาได้ต่อไป แต่จะต้องมา
ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามพระราชบัญญัตินี้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับ
แจ้งดังกล่าว

มาตรา ๕๑ หลักประกันที่เป็นพันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ
ที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้วางไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ได้ต่อไปจนกว่า
จะถึงกำหนดต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา ๕๒ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ที่ยังมีผลอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้
ใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตนั้นจะสิ้นอายุ

เพื่อประโยชน์ในการต่ออายุใบอนุญาต ให้ถือว่าใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง
เป็นใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นำมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์
พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับในการขอต่ออายุใบอนุญาตด้วย

มาตรา ๕๓ ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นผู้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๔ มัคคุเทศก์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากประสงค์จะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวต่อไปให้มาขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่รับขึ้นทะเบียน

มาตรา ๕๕ บรรดา กฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศ ที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๕๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬารักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑)	ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว	ฉบับละ	๕,๐๐๐	บาท
(๒)	ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา	ฉบับละ	๒,๐๐๐	บาท
(๓)	ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	ฉบับละ	๓,๐๐๐	บาท
(๔)	ใบแทนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว	ฉบับละ	๒,๐๐๐	บาท
(๕)	ใบแทนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา	ฉบับละ	๑,๐๐๐	บาท
(๖)	ใบแทนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	ฉบับละ	๑,๐๐๐	บาท
(๗)	การต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว	ครั้งละ	๕,๐๐๐	บาท
(๘)	การต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา	ครั้งละ	๒,๐๐๐	บาท
(๙)	การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	ครั้งละ	๓,๐๐๐	บาท

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ประกอบร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๕๐๓/๒๘๒๑๙ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติ เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๘ อนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอ และให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณา โดยให้ความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติไปประกอบการพิจารณาด้วย แล้วส่งให้คณะกรรมการประสานงานสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา ก่อนเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติต่อไป

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้เสนอให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) พิจารณา โดยมีผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมการท่องเที่ยว) เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียด และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นสมควรจัดทำบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัติดังต่อไปนี้

๑. หลักการของร่างพระราชบัญญัติที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอ

๑.๑ ปรับปรุงบทนิยามคำว่า “ธุรกิจนำเที่ยว” รวมทั้งแก้ไขชื่อหน่วยงานและตำแหน่งให้สอดคล้องเป็นปัจจุบันตามพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔ มาตรา ๗ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๘ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕)

๑.๒ ปรับปรุงองค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยเพิ่มผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และผู้แทนกระทรวงพาณิชย์เป็นกรรมการ โดยตำแหน่ง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗)

๑.๓ แก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว และผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ และมาตรา ๕๐)

๑.๔ แก้ไขเพิ่มเติมหลักประกันที่สามารถนำมาวางเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘)

๑.๕ กำหนดให้การประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องมีใบอนุญาตสำหรับสาขา (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๓)

๑.๖ กำหนดหลักเกณฑ์การเข้าร่วมงานส่งเสริมการขายรายการนำเที่ยวของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว และความรับผิดชอบของผู้จัดงานส่งเสริมการขายรายการนำเที่ยว (เพิ่มมาตรา ๒๓/๑)

๑.๗ กำหนดหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจนำเที่ยว โดยให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องมีมัคคุเทศก์ในการนำเที่ยวทุกครั้งและเพิ่มกรณีที่ห้ามจัดนำเที่ยวในราคาต่ำกว่าต้นทุน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๖ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๓)

๑.๘ เพิ่มเหตุการณ์คืนเงินค่าบริการแก่นักท่องเที่ยว (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๘)

๑.๙ กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลงทันที เมื่อผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ชำระค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่มภายในระยะเวลาที่กำหนด (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๖)

๑.๑๐ กำหนดให้หลักประกันตกเป็นของกองทุนภายหลังจากใบอนุญาตสิ้นสุด (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๙)

๑.๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมเหตุพักใช้และเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๕ และมาตรา ๔๖)

๑.๑๒ แก้ไขอายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้เหลือเพียงสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๖)

๑.๑๓ แก้ไขให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเช่นเดียวกับนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยไม่ต้องให้นายทะเบียนมอบหมาย (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๖)

๑.๑๔ เพิ่มบทกำหนดโทษกรณีการประกอบธุรกิจนำเที่ยวผิดประเภทกรณีผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่จัดให้มีการประกันอุบัติเหตุแก่นักท่องเที่ยว และกรณีการทำหน้าที่มัคคุเทศก์ในพื้นที่ที่ไม่ได้รับอนุญาต รวมทั้งยกเลิกบทกำหนดโทษกรณีกรรมการหรือผู้มีอำนาจจัดการแทนนิติบุคคลต้องรับผิดชอบในการกระทำของนิติบุคคล (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๐ มาตรา ๘๕ และมาตรา ๘๖ และยกเลิกมาตรา ๙๕)

๑.๑๕ กำหนดบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับกฎลำดับรองที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้

๑.๑๖ แก้ไขอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติ

๒. ข้อสังเกตและความเห็นของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๒.๑ ฝ่ายกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม คณะรักษาความสงบแห่งชาติ เห็นชอบในหลักการของร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้มีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมและส่งเสริมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ให้มีมาตรฐานและอยู่ในการควบคุมของภาครัฐ ซึ่งจะเป็นการกำหนดมาตรการเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยการอำนวยความสะดวกสำหรับประชาชนและนักท่องเที่ยว ทั้งนี้ การควบคุมคุณภาพบริการและมาตรฐานจัดเป็นเรื่องจำเป็น

๒.๒ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พิจารณาแล้วมีความเห็นดังนี้

(๑) เห็นชอบในหลักการของร่างพระราชบัญญัติฯ เนื่องจากการปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จะเป็นการกำหนดกลไกในการควบคุมและส่งเสริมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยสร้างมาตรฐานการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและส่งเสริมมาตรฐานมัคคุเทศก์ในระดับสากล สร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล ซึ่งเป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศต่อไป

(๒) กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาควรพิจารณาความเป็นไปได้และความเหมาะสมในการควมรวมกองทุนกำหนดกรอบการชดเชยอุตสาหกรรมท่องเที่ยวภายใต้พระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ รวมถึงเร่งการจัดทำแผนพัฒนาการดำเนินงานให้แล้วเสร็จในคราวเดียวกัน โดยให้ความสำคัญกับการกำหนดมาตรฐานการประกอบอาชีพธุรกิจการท่องเที่ยว มาตรฐานเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว ซึ่งจะเป็นการสร้างภาพลักษณ์และความเชื่อมั่นด้านการท่องเที่ยว และการมีมาตรการในการช่วยเหลือเยียวยานักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม อันจะนำไปสู่เป้าหมายรายได้จากการท่องเที่ยว

(๓) ควรพิจารณาเร่งรัดการพัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการในธุรกิจท่องเที่ยวโดยการเร่งพัฒนาศักยภาพด้านการบริหาร ทักษะการให้บริการ ทักษะด้านภาษา ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาของประเทศสมาชิกอาเซียน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันรองรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยจัดทำแผนการดำเนินงานทั้งในระยะเร่งด่วนและระยะยาว จัดทำหลักสูตรมัคคุเทศก์ให้มีคุณภาพ รวมถึงเร่งผลิตมัคคุเทศก์ให้มีคุณภาพ เพื่อเตรียมความพร้อมในการพัฒนาศักยภาพด้านภาษาให้กับมัคคุเทศก์และบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีความรู้และสร้างภาพลักษณ์และทัศนคติที่ดีของประเทศไทยสู่นักท่องเที่ยว ควบคู่ไปกับองค์ความรู้ด้านวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวแต่ละชาติ เพื่อสร้างเสริมการให้บริการที่มีคุณภาพและสร้างความประทับใจนักท่องเที่ยว อันจะนำไปสู่การจูงใจนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยเพิ่มขึ้น

๒.๓ สำนักงาน ก.พ.ร. เห็นด้วยในหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการควบคุมและส่งเสริมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ และเป็นการยกระดับมาตรฐานคุณภาพของธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ของไทย สำหรับรองรับการเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งได้กำหนดมาตรการในการควบคุมและส่งเสริมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีมาตรฐาน โดยให้อำนาจคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ออกระเบียบมาตรฐานในการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ เพื่อควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีคุณภาพและมีมาตรฐานสากล รวมทั้งคุ้มครองนักท่องเที่ยวที่ใช้บริการธุรกิจนำเที่ยวที่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้ได้รับการเยียวยาจากความเสียหายกรณีไม่ปฏิบัติตามร่างพระราชบัญญัตินี้

๒.๔ กระทรวงการต่างประเทศ เห็นชอบในหลักการและสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นว่า การตราพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวจะเป็นกลไกให้การบังคับใช้กฎหมายเพื่อควบคุมมาตรฐานธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ตลอดจนการกำกับคุ้มครองนักท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นระบบมากยิ่งขึ้น อันจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและส่งผลดีต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวไทยในภาพรวม

๒.๕ กระทรวงพาณิชย์ เห็นชอบในหลักการของร่างพระราชบัญญัติฯ เพื่อให้การควบคุมและส่งเสริมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๒.๖ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เห็นชอบด้วยในหลักการของร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว

๒.๗ กระทรวงการคลัง เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอ โดยเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้ปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งจะมีส่วนช่วยควบคุมและส่งเสริมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อภาพลักษณ์ที่ดีต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล เนื่องจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวถือเป็นอุตสาหกรรมหลักที่นำรายได้เข้าสู่ประเทศ

๒.๘ กระทรวงศึกษาธิการ เห็นชอบในหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอ เพื่อให้การควบคุม ส่งเสริม และพัฒนาธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์มีมาตรฐานในระดับสากล รองรับการแข่งขันเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และเป็นการคุ้มครองนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยกระทรวงศึกษาธิการพร้อมสนับสนุนการผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีคุณสมบัติและมีคุณภาพตรงตามความต้องการของธุรกิจท่องเที่ยว การพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนสาขาการท่องเที่ยว รวมทั้งสาขาการดำเนินงานและการจัดการธุรกิจนำเที่ยวและสาขามัคคุเทศก์ ทั้งนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการท่องเที่ยวและการโรงแรม พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งสถาบันอุดมศึกษาได้ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา หรือการปรับปรุงหลักสูตรและรักษาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาให้มีมาตรฐานเทียบเคียงกันได้ ทั้งในระดับชาติและระดับสากลสอดคล้องกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว

๒.๙ กระทรวงมหาดไทย เห็นด้วยในหลักการของร่างพระราชบัญญัติฯ เนื่องจากการปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัยต่อสถานการณ์ในปัจจุบัน และแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ที่อาศัยช่องว่างทางกฎหมาย ซึ่งจะเป็นการยกระดับการบริการนำเที่ยวของผู้ประกอบการและมัคคุเทศก์สู่มาตรฐานสากลต่อไป

๒.๑๐ กระทรวงแรงงาน พิจารณาแล้วเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติฯ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้การควบคุมและส่งเสริมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเป็นการยกระดับมาตรฐานคุณภาพของธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ของไทย เพื่อรองรับการเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ และร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ในประเด็นของการปรับปรุงนิยามคำว่า “ธุรกิจนำเที่ยว” การแก้ไขชื่อหน่วยงานและตำแหน่งให้สอดคล้องเป็นปัจจุบัน เพิ่มเติมองค์ประกอบและอำนาจของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ยกเลิกคุณสมบัติของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ กำหนดให้การประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องมีใบอนุญาตสาขาที่ชัดเจน กำหนดให้ผู้จัดงานส่งเสริมการขายรายการนำเที่ยวต้องร่วมรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยวในกรณีเกิดความเสียหาย กำหนดหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจนำเที่ยวเพื่อควบคุม เพิ่มเติมเหตุแห่งการพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว แก้ไขอายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เป็นสองปี เพิ่มเติมวัตถุประสงค์กองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยว แก้ไขการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ และกำหนดบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับการปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งหลักการและสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติฯ ไม่มีประเด็นที่ขัดแย้งกับกฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงแรงงานแต่อย่างใด

๓. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านการตรวจพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้ตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้วสรุปผลการพิจารณา ได้ดังนี้

๓.๑ บทนิยาม

ตัดการแก้ไขบทนิยามคำว่า “ธุรกิจนำเที่ยว” ที่ให้หมายความว่า “ธุรกิจเกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวหรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น โดยจัดให้มีบริการหรือการอำนวยความสะดวกอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง อันได้แก่ สถานที่พัก อาหาร มัคคุเทศก์ หรือธุรกิจที่เกี่ยวข้องอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง” ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬาเสนอ ออก เนื่องจากบทนิยามในปัจจุบันที่กำหนดให้ “ธุรกิจนำเที่ยว” หมายความว่า ธุรกิจเกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวหรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น โดยจัดให้มีบริการหรือการอำนวยความสะดวกอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง อันได้แก่ สถานที่พัก อาหาร มัคคุเทศก์ หรือบริการอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง” นั้น มีวัตถุประสงค์หมายถึงเพียงธุรกิจเกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยว หรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ซึ่งมีความชัดเจนแล้ว โดยธุรกิจดังกล่าวจะจัดให้มีบริการอื่นที่จะเข้าข่ายเป็นธุรกิจนำเที่ยวก็ได้ ให้สามารถกำหนดเพิ่มเติมในกฎกระทรวงได้อยู่แล้วเพื่อความยืดหยุ่น แต่การแก้ไขตามร่างฯ ที่เสนอมายังจะทำให้ความหมายของธุรกิจนำเที่ยวกว้างมาก ซึ่งอาจไปกระทบกับการประกอบธุรกิจอื่นที่มีกฎหมายควบคุมอยู่แล้ว เช่น โรงแรม สมควรกำหนดขอบเขตของธุรกิจนำเที่ยวที่จะอยู่ภายใต้กฎหมายให้มีความชัดเจนตามบทนิยามในปัจจุบัน ซึ่งผู้แทนกรมการท่องเที่ยวเห็นด้วยกับการตัดบทนิยามดังกล่าวออก

นอกจากนี้ ได้ปรับปรุงรูปแบบการแก้ไขมาตรา ๔ จากการแก้ไขทั้งมาตรา เป็นแก้ไขเฉพาะบทนิยามที่มีการเปลี่ยนแปลงเท่านั้น โดยได้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “สำนักงาน” และ “ผู้อำนวยการ” และเพิ่มบทนิยามคำว่า “กรม” และ “อธิบดี” พร้อมทั้งแก้ไขบทนิยามคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” ทั้งนี้ เป็นการแก้ไขเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ (ร่างมาตรา ๓ ร่างมาตรา ๔ และร่างมาตรา ๕)

๓.๒ องค์ประกอบคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

เนื่องจากการแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์เป็นเพียงการแก้ไขเฉพาะวรรคหนึ่งของมาตรา ๗ เท่านั้น จึงได้ปรับปรุงรูปแบบการแก้ไขเป็นแก้ไขเพิ่มเติมเฉพาะวรรคหนึ่งของมาตรา ๗ และแก้ไขการเรียงลำดับองค์ประกอบคณะกรรมการฯ เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๕๕ (ร่างมาตรา ๖)

๓.๓ การประกอบธุรกิจนำเที่ยว

(๑) การขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ได้เพิ่มการแก้ไขวรรคสองของมาตรา ๑๕ เพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่า สามารถออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ อันเป็นการสอดคล้องกับปัจจุบันที่มีการกำหนดประเภทของใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในกฎกระทรวงเป็น ๔ ประเภท ได้แก่ ประเภทเฉพาะพื้นที่ ประเภทในประเทศ ประเภทนำเที่ยวจากต่างประเทศ และประเภททั่วไป โดยให้การกำหนดประเภทใบอนุญาต รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาตเป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๗)

(๒) คุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ได้ตัดการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ ที่เป็นการกำหนดให้คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวเป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เนื่องจากการกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ

ในการประกอบอาชีพของบุคคลซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญจึงควรระบุไว้อย่างชัดเจนในกฎหมายระดับพระราชบัญญัติเพื่อให้มีความชัดเจน จึงได้คงคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามไว้ในพระราชบัญญัติตามเดิม

(๓) อายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ปัจจุบันไม่มีการกำหนดอายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ ใบอนุญาตดังกล่าวจึงสามารถใช้ได้ตลอดไป เพียงแต่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องมาชำระค่าธรรมเนียมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวทุกสองปี ตามมาตรา ๓๕ ที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวทุกสองปี และหากไม่ชำระภายในกำหนดให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละสองต่อเดือน และถ้าพ้นสามเดือนแล้วยังมิได้ชำระให้นายทะเบียนสั่งพักใช้ใบอนุญาตดังกล่าวจนกว่าจะชำระค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่ม และหากพ้นกำหนดหกเดือนแล้วผู้ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตยังไม่ชำระค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่มอีกให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวทำให้เกิดข้อขัดข้องในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่มาชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวทุกสองปี นายทะเบียนต้องพิจารณาสั่งพักใช้และเพิกถอนใบอนุญาตอีกครั้งหนึ่ง ผู้แทนกรมการท่องเที่ยวจึงเสนอว่า หากจะกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปี และเมื่อสิ้นอายุแล้วผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่มาขอต่ออายุใบอนุญาตได้หรือไม่ ซึ่งจะเป็นไปตามหลักการเดิมในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่มีการยกเลิกไปแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) พิจารณาแล้วเห็นด้วยกับข้อเสนอดังกล่าว จึงได้แก้ไขหลักการของใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้มีอายุ โดยให้กรมการท่องเที่ยวมีหนังสือแจ้งยืนยันความเห็นดังกล่าวมายังสำนักงานฯ ด้วย ซึ่งต่อมากกรมการท่องเที่ยวได้มีหนังสือแจ้งว่าไม่ขัดข้องในการเปลี่ยนหลักการเป็นให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕

ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงได้แก้ไขบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาตดังนี้

๑) เพิ่มมาตรา ๒๒/๑ กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอต่ออายุใบอนุญาตดังกล่าว (ร่างมาตรา ๑๑)

๒) ยกเลิกมาตรา ๓๕ การชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวทุกสองปี เนื่องจากได้เปลี่ยนหลักการเป็นให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องมาขอต่ออายุใบอนุญาตทุกสองปี และต้องชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตอยู่แล้ว (ร่างมาตรา ๑๗)

๓) เพิ่ม (๑/๑) ของมาตรา ๓๖ โดยกำหนดให้การไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๑ เป็นเหตุให้ใบอนุญาตสิ้นสุดลงด้วย เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรา ๖๑ ซึ่งบัญญัติเหตุที่ทำให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์สิ้นสุดลงไว้ในทำนองเดียวกัน (ร่างมาตรา ๑๘)

๔) แก้ไข (ง) ของ (๒) ของมาตรา ๑๖ แก้ไขมาตรา ๓๗ แก้ไข (ค) ของ (๒) ของมาตรา ๕๐ และแก้ไข (๔) ของมาตรา ๗๐ รวมทั้งยกเลิก (๓) ของมาตรา ๔๕ และยกเลิก (๒) ของมาตรา ๔๖ เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนหลักการให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต (ร่างมาตรา ๘ ร่างมาตรา ๑๙ ร่างมาตรา ๒๓ ร่างมาตรา ๒๔

ร่างมาตรา ๒๗ และร่างมาตรา ๓๕) ทั้งนี้ ในการแก้ไขมาตรา ๓๗ ดังกล่าวได้แก้ไขให้ผู้ประกอบธุรกิจ นำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง **โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎกระทรวง** แทนบทบัญญัติเดิม ซึ่งกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวต่อไป เท่าที่จำเป็น ซึ่งต้องไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง เพื่อให้ กรมการท่องเที่ยวสามารถกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ตลอดจนระยะเวลาเพื่อให้เกิดความยืดหยุ่น และครอบคลุมนักท่องเที่ยวที่อาจได้รับผลกระทบจากกรณีดังกล่าวได้เหมาะสมยิ่งขึ้น

(๔) ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา

เนื่องจากวัตถุประสงค์ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาประสงค์ให้ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่จะตั้งสำนักงานสาขาต้องมาขอรับใบอนุญาตด้วย โดยได้เสนอแก้ไขมาตรา ๒๓ (ร่างมาตรา ๙ เดิม) และกำหนดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาไว้ในบัญชีอัตรา ค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติด้วย นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) พิจารณาแล้ว เห็นว่า มาตรา ๒๓ เป็นเพียงมาตรากำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ต้องแสดงใบอนุญาตประกอบ ธุรกิจนำเที่ยวไว้ ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวเท่านั้น การบัญญัติให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ที่จะตั้งสำนักงานสาขาต้องมาขอรับใบอนุญาตจำเป็นต้องกำหนดเป็นมาตราเฉพาะและกำหนดกลไก ให้ครบถ้วน จึงได้เพิ่มมาตรา ๒๒/๒ เพื่อกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะมีสถานที่ ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาจากนายทะเบียน และกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขามีอายุและประเภทตามใบอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยว โดยหลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุ ใบอนุญาต การขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต และการแจ้งเลิกสาขา ให้เป็นไปตามที่กำหนด ในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๑๑ (เพิ่มมาตรา ๒๒/๒))

นอกจากนี้ ได้แก้ไขวรรคหนึ่งของมาตรา ๒๒ และเพิ่มวรรคสองของ มาตรา ๒๓ ซึ่งเป็นมาตราที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกัน (ร่างมาตรา ๑๐ และร่างมาตรา ๑๒)

(๕) การประกอบธุรกิจนำเที่ยวของทายาทกรณีและผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตาย

ได้เพิ่มบทบัญญัติที่กำหนดให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวนั้น สามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุ เพื่อให้ทายาทของผู้ประกอบ ธุรกิจนำเที่ยวสามารถดำเนินธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้ทันที รวมทั้งยังสามารถดำเนินการตามข้อผูกพัน ที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวเดิมต่อไปได้ เพียงแต่ทายาทนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่ กฎหมายกำหนด และมีหน้าที่ต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด (ร่างมาตรา ๑๑ (เพิ่มมาตรา ๒๒/๓))

(๖) ตัดร่างมาตรา ๑๐ เดิม (เพิ่มมาตรา ๒๓/๑) ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬาเสนอออก เนื่องจากการกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่เข้าร่วมงานส่งเสริมการขาย รายการนำเที่ยวต้องแจ้งการเข้าร่วมงานต่อนายทะเบียนนั้นอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ธุรกิจนำเที่ยวและมักคู่เหตุกับมาตรา ๑๒ (๓) ที่สามารถกำหนดหลักเกณฑ์ได้อยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้อง บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ ส่วนความในวรรคสองที่กำหนดให้ผู้จัดงานส่งเสริมการขายรายการ นำเที่ยวต้องร่วมรับผิดชอบนั้น ยังไม่มีเหตุผลที่เพียงพอ เนื่องจากผู้จัดงานส่งเสริมการขายมิได้เป็น ผู้กระทำผิดหรือก่อให้เกิดการกระทำผิด ประกอบกับการกำหนดไว้ดังกล่าวอาจส่งผลให้ไม่มีผู้ใดประสงค์ จะเป็นผู้จัดงานส่งเสริมการขายรายการนำเที่ยว

(๗) การแก้ไขรายละเอียดในการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว ในมาตรา ๒๖ ได้ปรับรูปแบบจากการแก้ไขมาตรา ๒๖ ทั้งมาตรา เป็นให้แก้ไขเฉพาะอนุมาตรา (๗) เนื่องจากมีการแก้ไขเพียงอนุมาตราเดียวเท่านั้น นอกจากนี้ ได้เพิ่ม (๘) การจัดให้มีการประกันภัย สำหรับอุบัติเหตุ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการทำประกันภัยของผู้ประกอบ ธุรกิจนำเที่ยวด้วย (ร่างมาตรา ๑๓ และร่างมาตรา ๑๔)

(๘) ตัดร่างมาตรา ๑๒ เดิม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๘) ออก เนื่องจากการแก้ไข เพิ่มเติมมาตรา ๒๘ โดยเพิ่มข้อความว่า “ทั้งนี้ โดยมีใช้ความผิดของนักท่องเที่ยว หรือเหตุสุดวิสัย” ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอ จะก่อให้เกิดความสับสนและเป็นภาระแก่หน่วยงาน ในการพิสูจน์มากยิ่งขึ้น ประกอบกับบทบัญญัติในปัจจุบันมีความชัดเจนและเหมาะสมอยู่แล้ว

(๙) แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๔ โดยแก้ไขความในวรรคหนึ่งจาก “จัดให้มีการ ประกันอุบัติเหตุ” เป็น “จัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ” เพื่อให้ชัดเจนและเหมาะสมยิ่งขึ้น และได้เพิ่มวรรคสองของมาตรา ๓๔ เพื่อกำหนดกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่จัดให้มีการ ประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวนั้นจะต้องรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวเช่นเดียวกับผู้รับประกันภัย (ร่างมาตรา ๑๖)

(๑๐) แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๙ โดยให้คงหลักการตามบทบัญญัติในปัจจุบัน ที่กำหนดให้นายทะเบียนต้องแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมาขอรับหลักประกันคินก่อน ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่มารับคินภายในสองปีนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง จึงให้หลักประกันตกเป็นของ กองทุน เนื่องจากมีความเหมาะสมและชัดเจนอยู่แล้ว และได้แก้ไขความในวรรคสองที่ว่า “ในกรณี เลิกประกอบกิจการ” เป็น “ในกรณีที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง” เพื่อให้ครอบคลุมทุกกรณีที่ใบอนุญาต สิ้นสุดลงมิใช่เฉพาะกรณีเลิกประกอบกิจการ รวมทั้งได้แก้ไขความในมาตรา ๓๙ เพื่อให้กระชับ เหมาะสมและชัดเจนยิ่งขึ้น (ร่างมาตรา ๒๐)

(๑๑) การพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ได้ตัดการเพิ่มเหตุพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวกรณีก่อให้เกิด ความเสียหายต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวอย่างร้ายแรงตามร่างฯ ที่กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬาเสนอออก เนื่องจากกรณีดังกล่าวเป็นเหตุในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว อยู่แล้วตามมาตรา ๔๖ (๔) และได้ปรับรูปแบบการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๕ จากแก้ไขทั้งมาตรา เป็นให้แก้ไขเฉพาะ (๒) เนื่องจากมีการแก้ไขเพียงอนุมาตราเดียว (ร่างมาตรา ๒๒)

๓.๔ มัคคุเทศก์

(๑) การขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

ได้เพิ่มการแก้ไขวรรคสองของมาตรา ๔๙ เพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่า ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์สามารถออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทใบอนุญาตได้เพื่อให้สอดคล้องกับ ทางปฏิบัติในปัจจุบันที่มีการกำหนดประเภทของใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์อยู่แล้ว (ร่างมาตรา ๒๕)

(๒) คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

ได้แก้ไขโดยให้คงการบัญญัติคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามไว้ใน มาตรา ๕๐ เช่นเดิม เนื่องจากการกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ในการประกอบอาชีพของบุคคลซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญและควรระบุไว้อย่างชัดเจนในกฎหมายระดับ พระราชบัญญัติเพื่อให้มีความชัดเจน

นอกจากนี้ ได้เพิ่มเติมคุณสมบัติของมัคคุเทศก์เพื่อให้ผู้ที่จะเป็นมัคคุเทศก์ ต้องมีความรู้ความสามารถอย่างแท้จริงตามที่ผู้แทนกรมการท่องเที่ยวเสนอ โดยเพิ่มเป็น (ง) ของ (๑) ของมาตรา ๕๐ กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องผ่านการทดสอบความรู้ความสามารถ ในการเป็นมัคคุเทศก์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง ประกาศกำหนด (ร่างมาตรา ๒๖) ทั้งนี้ ได้เพิ่มการแก้ไขมาตรา ๕๑ เพื่อให้สอดคล้องกับการเพิ่ม คุณสมบัติ (ง) ของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ด้วย (ร่างมาตรา ๒๘)

(๓) ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

ได้แก้ไขมาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง โดยให้คงอายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ไว้ ๕ ปีเช่นเดิม เนื่องจากการแก้ไขอายุใบอนุญาตให้สั้นลงเหลือเพียง ๒ ปี ไม่เป็นการเอื้อต่อการประกอบ วิชาชีพเป็นมัคคุเทศก์ และได้กำหนดเพิ่มเติมเงื่อนไขในการมาขอต่ออายุใบอนุญาต โดยให้มัคคุเทศก์ ที่มาขอต่ออายุใบอนุญาตต้องผ่านการอบรมและทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ตาม หลักเกณฑ์และวิธีการที่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางประกาศกำหนด เพื่อให้เป็นไป ตามความประสงค์ของกรมการท่องเที่ยวที่ต้องการให้มีการทดสอบความรู้ความสามารถเพื่อส่งเสริม ให้ได้มัคคุเทศก์ที่มีความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างแท้จริง (ร่างมาตรา ๒๙)

(๔) บัตรประจำตัวมัคคุเทศก์

ได้ตัดการกำหนดค่าธรรมเนียมบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ตามร่างฯ ที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอออก และแก้ไขมาตรา ๕๗ โดยตัดเรื่องบัตรประจำตัว มัคคุเทศก์ออก เพื่อกำหนดให้ใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์แทนบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ โดยเห็นควรที่กรมการท่องเที่ยวจะออกแบบใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ในลักษณะและขนาดที่สามารถ ติดตัวได้ตลอดเวลาในลักษณะเดียวกับกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ออกตามความใน พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ เดิม ที่มีเพียงใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ เช่นเดียวกัน (ร่างมาตรา ๓๐) ทั้งนี้ ได้แก้ไขมาตรา ๘๘ เพื่อให้สอดคล้องกันด้วยแล้ว (ร่างมาตรา ๔๓)

๓.๕ ผู้นำเที่ยว

(๑) การขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว

ได้แก้ไขมาตรา ๖๔ โดยตัดวรรคสามของมาตราดังกล่าวออก เพื่อกำหนดให้ผู้ที่จะประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องมาขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวทุกกรณีโดยไม่มีข้อยกเว้น ให้แก่มัคคุเทศก์ตามกฎหมายปัจจุบัน เนื่องจากปัจจุบันการดำเนินการของกรมการท่องเที่ยวในการ ออกบัตรผู้นำเที่ยวให้กับมัคคุเทศก์ที่มาแจ้งกับกรมการท่องเที่ยวนั้นมีลักษณะเช่นเดียวกับการขอขึ้น ทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว จึงไม่จำเป็นต้องมีข้อยกเว้นสำหรับผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ที่ประสงค์จะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวอีก (ร่างมาตรา ๓๑)

(๒) คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว

เนื่องจากตามกฎหมายปัจจุบัน (มาตรา ๖๔ วรรคสอง) ได้กำหนดให้ คุณสมบัติของผู้นำเที่ยวเป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่การกำหนดคุณสมบัติและลักษณะ ต้องห้ามเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพในการประกอบอาชีพของบุคคล จึงเห็นควรบัญญัติไว้ ให้ชัดเจนในพระราชบัญญัติ จึงได้ตัดวรรคสองของมาตรา ๖๔ ออก และเพิ่มมาตรา ๖๔/๑ เพื่อกำหนด คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวไว้ให้ชัดเจนในพระราชบัญญัติ (ร่าง มาตรา ๓๒ (เพิ่มมาตรา ๖๔/๑)) ทั้งนี้ ได้เพิ่มการแก้ไขมาตรา ๙๐ เพื่อให้สอดคล้องกันด้วยแล้ว (ร่าง มาตรา ๔๔)

(๓) หน้าที่ของผู้นำเที่ยว

ได้ตัดความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๖๕ ออก เนื่องจากวรรคหนึ่งเป็นการกำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ได้มีการบัญญัติไว้แล้วในมาตรา ๓๓ ในหมวด ๒ ธุรกิจนำเที่ยว (ร่างมาตรา ๓๓)

๓.๖ อำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่

ได้แก้ไขมาตรา ๗๖ โดยยังคงหลักการตามกฎหมายปัจจุบันที่ให้นายทะเบียนต้องมอบอำนาจให้พนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานการใช้อำนาจไปยังนายทะเบียน เพื่อให้นายทะเบียนสามารถตรวจสอบการดำเนินการได้ โดยได้ปรับรูปแบบการแก้ไขเป็นให้แก้ไขเพิ่มเติมเฉพาะวรรคสองของมาตรา ๗๖ เท่านั้น (ร่างมาตรา ๓๘)

๓.๗ บทกำหนดโทษ

(๑) ตัดร่างมาตรา ๒๘ เดิม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๐) และร่างมาตรา ๓๐ เดิม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๖) ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอออก เนื่องจากเป็นการเพิ่มบทกำหนดโทษกรณีประกอบธุรกิจนำเที่ยวผิดประเภท และกรณีมัคคุเทศก์ทำหน้าที่ในพื้นที่ที่ไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งเมื่อได้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๕ และมาตรา ๔๙ ให้ชัดเจนแล้วว่าสามารถกำหนดประเภทของใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวและประเภทใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้แล้ว ดังนั้น หากต่อมามีการประกอบธุรกิจนำเที่ยวในประเภทที่ไม่ตรงกับใบอนุญาตที่ได้รับตามมาตรา ๑๕ ก็จะเป็นความผิดฐานประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๕ หรือกรณีที่ทำหน้าที่มัคคุเทศก์ไม่ตรงกับใบอนุญาตที่ได้รับตามมาตรา ๔๙ ก็จะเป็นความผิดฐานทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๔๙ กรณีจึงไม่จำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษตามมาตรา ๘๐ และมาตรา ๘๖ แต่อย่างไร

(๒) เพิ่มมาตรา ๘๐/๑ บทกำหนดโทษกรณีประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามมาตรา ๒๒/๒ (ร่างมาตรา ๓๙)

(๓) เพิ่มการแก้ไขมาตรา ๘๑ และมาตรา ๘๓ เพื่อเพิ่มบทกำหนดโทษสำหรับกรณีไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๘ (ร่างมาตรา ๔๐ และร่างมาตรา ๔๑)

(๔) แก้ไขบทกำหนดความรับผิดของผู้แทนนิติบุคคล ในมาตรา ๔๕ เพื่อให้สอดคล้องกับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ (ร่างมาตรา ๔๕)

๓.๘ บทเฉพาะกาล

(๑) เพิ่มบทบัญญัติให้ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน (ร่างมาตรา ๔๖)

(๒) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับให้กรรมการโดยตำแหน่งตามมาตรา ๗ สามารถปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการไปพลางก่อนได้ และกำหนดระยะเวลาเร่งรัดให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๔๗)

(๓) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับบรรดาคำขอรับใบอนุญาต คำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว และคำขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ที่ได้ยื่นไว้แล้ว ให้ถือว่าเป็นคำขอตามพระราชบัญญัตินี้ และให้นายทะเบียนพิจารณาคำขอโดยใช้กฎหมายในขณะที่มีกรยื่นคำขอ (ร่างมาตรา ๔๘)

(๔) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้ใช้ได้ต่อไปจนครบกำหนดสองปีนับจากวันชำระค่าธรรมเนียมครั้งสุดท้าย และกำหนดระยะเวลาให้มาขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันก่อนใบอนุญาตเดิมครบกำหนด (ร่างมาตรา ๔๙)

(๕) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับให้ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาอยู่แล้ว ให้สามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขานั้นต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน และกำหนดให้มายื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาภายในระยะเวลาที่กำหนด (ร่างมาตรา ๕๐)

(๖) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับหลักประกันที่เป็นพันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจที่ได้วางไว้แล้วให้สามารถใช้เป็นหลักประกันตามพระราชบัญญัตินี้ได้ต่อไป (ร่างมาตรา ๕๑)

(๗) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เดิมให้ใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุ (ร่างมาตรา ๕๒)

(๘) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับผู้นำเที่ยวที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้แล้วให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวได้ต่อไปโดยไม่ต้องมาขอขึ้นทะเบียนใหม่ (ร่างมาตรา ๕๓)

(๙) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับมัคคุเทศก์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวอยู่แล้ว ให้สามารถปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวได้ต่อไป แต่จะต้องมาขึ้นทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๕๔)

(๑๐) แก้ไขบทเฉพาะกาลตามร่างมาตรา ๓๒ เดิมที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอ ให้มาเป็นบทเฉพาะกาลตามร่างพระราชบัญญัตินี้ เพื่อรองรับบรรดากฎกระทรวงระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปจนกว่าจะมีกฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศ ที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๕๕)

๓.๙ อัตราค่าธรรมเนียม

ได้เพิ่มการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับใบแทนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาเพื่อให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น และตัดค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวรายสองปีออกเพื่อให้สอดคล้องกับการกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปี โดยเพิ่มเป็นค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวแทน พร้อมทั้งได้เพิ่มค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาให้สอดคล้องกันด้วย นอกจากนี้ ได้ตัดค่าธรรมเนียมบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ตามร่างฯ ที่เสนอออก เนื่องจากได้ยกเลิกการมีบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์โดยให้ใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์แทนแล้ว

นอกจากนี้ ได้เพิ่มการแก้ไขมาตรา ๔๔ วรรคสอง (ร่างมาตรา ๒๑) มาตรา ๗๐ วรรคสอง (ร่างมาตรา ๓๖) และมาตรา ๗๓ (ร่างมาตรา ๓๗) ให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ เพื่อให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น รวมทั้งได้แก้ไขปรับปรุงถ้อยคำในบันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติฯ และร่างพระราชบัญญัติฯ ให้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาข้อสังเกตของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่ให้พิจารณาความเป็นไปได้และความเหมาะสมในการควบคุมกองทุนกำหนดกรอบการชดเชยอุตสาหกรรมท่องเที่ยวภายใต้พระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว เห็นว่า กองทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยตามพระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นทุนหมุนเวียนในการพัฒนาการท่องเที่ยว การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวหรือการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวในชุมชน รวมถึงการดูแลรักษาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว และการส่งเสริมสินค้าทางการท่องเที่ยวใหม่ ๆ ในท้องถิ่น และได้กำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายเงินกองทุนไว้เป็นการเฉพาะ โดยให้จ่ายเป็นเงินอุดหนุนหรือเงินให้กู้ยืมแก่หน่วยงานของรัฐเพื่อนำไปใช้ดำเนินงานตามนโยบายหรือแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ เป็นค่าใช้จ่ายในการช่วยเหลือหรือสนับสนุนการท่องเที่ยว รวมทั้งเพื่อสนับสนุนการศึกษา การค้นคว้า การวิจัย การฝึกอบรม การประชุม ส่วนกองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยวตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นเงินทดรองจ่ายให้แก่พนักงานท่องเที่ยวซึ่งได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวหรือตามที่ได้โฆษณาหรือรับรองไว้ วัตถุประสงค์ของกองทุนตามกฎหมายทั้งสองฉบับจึงเป็นคนละวัตถุประสงค์ รวมทั้งการใช้จ่ายเงิน และที่มาของเงินกองทุนทั้งสองประเภทก็มีความแตกต่างกัน จึงไม่อาจนำกองทุนภายใต้พระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาควบคุมกันได้ ซึ่งผู้แทนกรรมการท่องเที่ยวมีความเห็นสอดคล้องกันว่าไม่อาจควบคุมกองทุนทั้งสองกองทุนเข้าด้วยกันได้

๔. ประโยชน์ที่ประชาชนจะได้รับจากร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยควบคุมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและการเป็นมัคคุเทศก์ให้เป็นไปตามมาตรฐาน รวมทั้งปรับปรุงมาตรการในการคุ้มครองนักท่องเที่ยวให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมาตรการต่าง ๆ ดังกล่าวจะมีส่วนช่วยในการส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้เข้าสู่มาตรฐานสากล อันจะเป็นการเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขันในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙